

— Защо?

— Той ма остави... Това станѣ не по другарски...

За тѣзи, които мѣняхъ мундирѣтъ си на полицейски, Скобелевъ отпослѣ и да слуша не можаше.

— Не ми говорете за тѣхъ... Храбрий бойовенъ офицеръ — и така свърши!...

Когато го моляхъ за тѣхъ той прямо испоразяваше:

— Нито дума господа... Отнапрѣдъ говоря, нищо не ще направя... Той отъ гладъ не е умиралъ... Азъ този родъ оржжия да търпя не могъ, вий сами това знаете.

Единъ отъ таквизито са яви при него и, „плачущъ“, почнѣ да разказва за всичкитѣ условия на новата си служба.

— Съжелявамъ ви...

— Вземете ма пакъ при себе си.

— Е, извинете за това... За какво азъ ще да оскърбявамъ офицеритѣ си... Азъ ще ви дамъ единъ съвѣтъ; дайте си оставката....

Въ Цариградъ и подъ него, продължавахъ са при него несвършувани прѣспирни...

Почнуваше са епохата на берлинскитѣ конгресъ, отстъпванията назадъ на дипломатическитѣ вѣтаци... Скобелевъ са мѣчаше, гнѣвеше... Той не спѣше цѣли нощи...

— Какво ще бѣде съ Росеня, какво ще бѣде съ Россия, ако тя повърне всичко!... И даже не всичко, ако повърне часть, да отстъпи поне една троха отъ направенното отъ нея... Защо тогава бѣше тази война и всичкитѣ нейни жертви!...

Азъ помня последния вечеръ, въ който го видѣхъ.

Ний сѣдяхме на балконѣтъ на домѣтъ въ Санъ Стефано... Право прѣдъ насъ бѣгахъ въ далечността на синкавата дрезгавина, лѣскавитѣ, цѣлнитѣ съ нѣга волни на Босфорѣтъ. Тѣкмо като жена съ мелодическо шынение тѣчахъ тѣ къмъ тихитѣ брѣгъ... При пристанището едвамъ-едвамъ са клатяхъ канцитѣ... На хоризонтѣтъ сѣбѣрнитѣ върхове на азиатскитѣ Олимпъ, прѣсичахъ нощната тъмнина... Захванъ са разговоръ за бѣдѣщността на славянитѣ. Скобелевъ, разумѣва са, настояваше за обединението на малкитѣ плѣмена въ голѣмитѣ....

— Никога, нито сѣрбинѣтъ, нито чехѣтъ, не ще отстъпятъ своята независимостъ и свобода за честь да принадлежатъ на Россия.

— А за това никой и не мисли... Напротивъ азъ ри-